

Sygn. akt V CSK 357/15

POSTANOWIENIE

Dnia 15 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa W. H.

przeciwko C. G., P. S., L. T., B. K. i R. J.

o ochronę dóbr osobistych,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 15 grudnia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu

z dnia 5 grudnia 2014 r., sygn. akt I ACa 1273/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od skarżącego na rzecz pozwanego R. J. 780 (siedemset
osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda W.H. od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 5 grudnia 2014 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący opart na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Przesłanki te nie zostały spełnione.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m. in.: postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11).

Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji.

Zdaniem skarżącego, w sprawie występują dwa istotne zagadnienia prawne dotyczące ustalenia, czy właściciel domeny internetowej (art. 2 pkt 6 w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną, t. j. Dz. U. z 2013 r., poz. 1422) jest zarazem wydawcą (w rozumieniu art. 8 ust. 1 stawy z dnia 26 stycznia 1984 r. Prawo prasowe, Dz. U. z 1984 r, nr 5, poz. 24 z późn. zm.), a także odnoszące się do wzajemnej relacji przepisów regulujących odpowiedzialność za naruszenie dóbr osobistych spowodowane opublikowaniem materiału prasowego, mających charakter szczególny w stosunku do przepisów ogólnych Kodeksu cywilnego (art. 14 ustawy o świadczeniu usług drogą elektroniczną oraz art. 8 ust. 1, art. 37 i art. 38 ustawy Prawo prasowe).

Wskazana przyczyna kasacyjna nie uzasadnia przyjęcia skargi do rozpoznania. Sąd Najwyższy zajmował się już wyjaśnieniem zagadnienia odpowiedzialności osoby świadczącej usługi hostingu (zob. m.in. wyroki z dnia 14 stycznia 2015 r., II CSK 747/13, z dnia 10 stycznia 2014 r., I CSK 128/13, z dnia 8 lipca 2011 r., IV CSK 665/10, wszystkie dostępne na stronie internetowej SN). Przede wszystkim jednak, wyjaśnienie zagadnienia prawnego może nastąpić, jeżeli, niezależnie od interesu publicznego, wymaga tego rozstrzygnięcie w konkretnej sprawie. Taka zaś potrzeba w rozpoznawanej sprawie nie występuje, skoro podstawą oddalenia apelacji była konstatacja, że pozwani działali w granicach prawa, co wyklucza zastosowanie art. 24 k.c.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance jej oczywistej zasadności wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m. in.: postanowienie SN z dnia 8 marca 2002 r., sygn. akt I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; postanowienie SN z dnia 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Skarżący oczywistą zasadność skargi kasacyjnej odniósł do naruszenia art. 24 k.c. przez błędną wykładnię, polegającą na przyjęciu, że sąd nie mógł zmodyfikować treści żądanych przez powoda przeprosin, a w rezultacie

w wyniku niezastosowania tego przepisu i braku nakazania pozwanym złożenia oświadczenia o odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie, a także do naruszenia art. 321 § 1 k.p.c. i art. 316 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. poprzez uznanie, że ingerencja w treść przeprosin żądanych przez powoda stanowiłaby orzekanie ponad żądanie. Analiza uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia nie wskazuje na rażące naruszenie przytoczonych przepisów.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. Pozwany wnosił również o zasądzenie poniesionego kosztu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, ale z uwagi na złożenie na etapie postępowania przed sądami powszechnymi pełnomocnictwa obejmującego także reprezentację przed Sądem Najwyższym, nie było konieczności składania kolejnego pełnomocnictwa. Opłata skarbową nie stanowi w tej sytuacji niezbędnego kosztu procesu. Poza tym przelew z tego tytułu ma status „Niewykonany - oczekujący”, co nie potwierdza jego dokonania.